

[Ib Christensen]

landske og danske myndigheder, der har ansvaret, ikke har kompetencen – og omvendt. Derfor er vi altså igen i denne ubehagelige situation. Det er vores ønske, at hjemmestyrereloven bliver ændret, sådan at de grønlandske myndigheder helt og fuldt får kompetencen på dette område, og vi kan kun beklage, at det ikke er sket.

Der er så vidt mig bekendt nu blevet afsluttet overenskomst for tre overenskomstmråder på Grønland; der er 30 tilbage, så nu ved folketinget altså, hvad vi kan forvente i den kommende tid, hvis det skal være skik og brug, at det skal være her i folketinget, vi sidder og afgør disse ting – hvad et flertal og regeringen åbenbart mener det skal.

Vi er principielt imod, at staten skal fastsætte disse ting, og stemmer derfor imod.

Jeg kan sige til kristeligt folkepartis ordfører, der nævnte de store lønkrav, der bliver stillet, at det er da ikke forbavsende, at telegrafisterne stiller sådanne bastante lønkrav. Hvorfor skulle de ikke gøre det? De risikerer jo intet ved det, for de ved jo, at folketinget og regeringen står parat til at rage kastanjerne ud af ilden. Hvorfor skal de så ikke give den hele armen? Det er et eksempel på, hvad der sker, når man umyndiggør folk i deres arbejdssituation og med hensyn til aftaler om deres løn- og arbejdsvilkår. Så kan man da kun forvente dette.

Derfor er der selvfølgelig grund til at være principielt meget betænkelig ved det, der sker her, og jeg deler da de principielle betæneligheder på det punkt, som er kommet fra vidt forskellig side i udvalget – både fra VS og fra det konservative folkeparti – med meget forskelligt udgangspunkt. Jeg synes blot, at de, der er så betænkelige ved det, skulle tage konsekvensen, nemlig at stemme imod, ligesom retsforbundets gruppe vil gøre det.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Det er rigtigt, som fru Grethe Fenger Møller sagde, at det er regeringens opfattelse, at der ikke bør ske politiske indgreb i overenskomstforhandlingerne på arbejdsmarkedet. Det er også rigtigt, som fru Grethe Fenger Møller siger, at denne holdning fra regeringens side i overenskomstsituationen 1981 har ført til, at en lang række – faktisk næsten alle – overenskomster er blevet fornyet uden

konflikt, men der har dog været konflikter af ikke helt ubetydeligt omfang. Jeg tænker her f.eks. på dagbladskonflikten, og jeg tænker på konflikten på socialrådgiverområdet. Det har samtidig vist sig, at de resultater, der er opnået, har været i overensstemmelse med den samfundsøkonomiske situation, vi står i.

Det er ikke rigtigt, når fru Grethe Fenger Møller siger, at folketinget ved indgreb på arbejdsmarkedet aldrig før har betjent sig af udfyldning af en økonomisk ramme gennem nævnsafgørelser. Det er faktisk sket ved en række lejligheder før. Det er bl.a. sket, fordi man ikke har ønsket, at folketinget skulle blande sig i udfyldningen af en bestemt ramme, altså gå ind og bestemme, om man skulle give det ene beløb på det ene tillæg eller det andet beløb på det andet tillæg. Det ville man netop overlade til parterne selv.

Alligevel er jeg meget enig i en række af de bemærkninger, som fru Grethe Fenger Møller har gjort i retning af at advare mod at gøre folketinget til en overvoldgiftsinstans på arbejdsmarkedet. Konklusionen heraf må være, at fru Grethe Fenger Møller ikke kan drage nogen form for slutninger fra en nødsituation – en dybt alvorlig, beklagelig nødsituation for det grønlandske samfund – og så til forholdene på det danske arbejdsmarked. Det, der nu er sket, beklager regeringen dybt, da det drejer sig om en fuldt lovligt varslet konflikt og ikke, som en af ordførerne sagde, om noget, man kan gøre risikofrit. De pågældende, der har været ude i denne aktion, har jo rent faktisk risikeret ganske store beløb. Man kan ikke fra denne dybt alvorlige tvangssituation for det grønlandske samfund slutte noget vedrørende det danske arbejdsmarked – andet end, at regeringen selvfølgelig vil bestræbe sig på også på det danske arbejdsmarked, som Grønlandsministeren har gjort det for det grønlandske arbejdsmarkeds vedkommende, at give alle muligheder og overveje alle chancer for at opnå en fredelig løsning fremfor at få et politisk indgreb på arbejdsmarkedet.

Jeg skal nok afholde mig fra at spørge fru Lilli Gyldenkilde om, hvordan man konkret hjælper det grønlandske folk ved at undlade at stemme i denne situation. Hvordan man kan vise solidaritet fra et musehul, det skal jeg nok lade være med at spørge om.

Grønlandsministeren (Tove Lindbo Larsen):